

Gierik 60, september 1998

Frans Neels

ANARCHOS ZOU IK JE NOEMEN

Anarchos zou ik je noemen;
ongekooïd mijn spiegelbeeld.
Geen mes geen wapenstok geen dolk geheiligd,
die je leven gunt.

Voor een koning zal je nooit het hoofd ontbloten
voor een valbijl, nooit de hals
geen strop of sjaal van dure zijde,
die je ooit de keel dichtsnoert.
Noch kinderkruistocht, kerkbedrog, noch knieval
die je ooit beschamen doet.

Terwijl ik met je praat
je dankbaarheid aanhoor
koester ik in mijn gedachten
je gewraakt bestaan.

Geen geboorte tot levenslang veroordeeld,
geen leven dat zich wreekt met dood.

Terwijl ik met je praat
en in mijn waanzin je dankbaarheid aanhoor,
blijf ik je stamelend Anarchos noemen.

IN DE CRYPTTE van mezelf
daal ik af tot spiegelbeeld,
gerimpeld, belachelijk gewoon.
Als gezel, de dood, het glas geheven,
heildronk op de levenden.

Moeizaam slechts verplaatsen zich mijn voeten
om stap te worden,
vaag weet ik mijn hand zich bevend strekken
om handdruk te zijn.
In de verte, hijgend nog, mijn stem
om woord te vormen.

Met de vreemde hevigheid van stervende
handelt mijn wil, gewetenloos,
tegen het bewustzijn in.
Voor de opening - het hol van de keel -
vlijt de gezwollen tong zich neer.

Het wordt een blauwe nacht.

Erik van Malder

ZO DE OGEN NIET DE TOREN

*(Deze suite werd eerder gerealiseerd als bibliofiele uitgave
in een beperkte oplage van 8 exemplaren)*

Geen Italiaanse beeldenstormers, de Vlaamse wroeters.
Winterse ijzel maakt ze driester, grauwe kleding
van hun Geliefden triester -
Stembanden gesnoerd in rijglaarzen,
beangstigend gealarmeerd die ochtend,
al was de verbeelding verdreven...
- als was de verbeelding verdreven -

Ze scherpten ze aan, beitelde er tekens in,
haakten er achten mee, sprongen er
achteloos mee om in het kermisorgel.

Daar staat de Toren als IJsvlakte,
omstreden monument in onnoembaar landschap.
Nauwelijks te zien, nauwelijks te horen
de benauwende geluiden van wie er huist,
uitkijkend op golven Twijfels en
Hunkering, Downgrijpend naar
onvangbare Sirenen in kadrering
van getekend raam. Deur toe,
hard bevroren, Hart op springen.

Hoe musketier worden, orgeldraaier,
ballengoochelaar, sjamaan?
Hard wroeten in Tijdelijke Aarde,
Vel en Bloed tekens van geheimen
in stippen van pointillistisch meesterwerk...

Hij kampt met digitalen en Vrouwenogen,
opgediept uit weerkaatste weemoed.
Hij moppert, struikelt over water.
Wind en Wolk worden wortel en stam
van laatste flard hoogmoed.

"Zo ben ik ooit geweest", jankt hij.
Staat daar Schaduw? Blauwdruk? Page?
Kan de Ridder - die hij ook is -
rozen kopen, halsbrekend galopperen,
De Laatste Metro halen?
Afgesloten vleugel - laboratorium
voor nieuwsoortig leven - kreunt
in oksel van Toren,
opgefokte oorlam naast leeg jenevervat,
de bewoner onwaardig.

Gevleugeld door straten dwalen,
zingend in de mist, hoop vermoedend
als verjongd Atleet op binnenkoer
pirouettes draaien om en om
Vlindervis rond Parel.
Aankondiging van een Zege.

"Ja, ik wil door de koperen zee zwemmen,
me in verduisterde dromen verliezen.
Zou ik de geschubde verkiezen,
me tot haar bekeren, me laten temmen
als een hyena onder volle maan?"

Aarzelings en zelfkennis
dubbel appèl tot zelfdoding -
Ingekeerd wandelt hij in en uit,
lang voorover gebogen
onder licht van vuurtoren,
luisterend naar harteklop,
vergetend zwevende idealen
van daarbuiten. Hij laaft zich aan
Compositie van innerlijke spiralen
en de vraag 'Hoe heb je het gedaan?'

In Niemandland
laadt hij horloges uit,
wijzers zullen dansen, dag&nacht,
getuigen van woordeloze tederheid,
geordend als symbolen,
diep gesneden in fundering.
Toren kreunt seconden stom.

Ik wil nog eens een oog tekenen,
farao zijn, oesters eten uit
verloren kelk.

Om onsterfelijk te zijn
moet je eeuwig beminnen,
geofferd worden, anders trillen.
Ondraaglijk de tijen van rouw,
vermoeiend de reeksen verliefdheden,
onsterfelijkheid eist de hoogste prijs.

Toren als kosmisch Massada
in menselijke woestijn,
volmaaktheid nabij.
Pelgrims in de straten,
tafels rijkelijk gevuld.
In de nomadentent
verbrokken
matrozendromen,
exploderen torenbouwers.

Nooit is het gebed voorbij.
In alle talen wordt gescandeerd,
gebromd, gezongen. Ieder kiest
zijn favoriete god(in), breekt
de hoop, voedt vlam met vlam,
brandt zich en...
enkel de uitverkorenen
horen het lied van de stemloze Toren.

Golfslag na Golfslag breekt
op verstilte stranden. Hoe ooit
hebben generaties orkanen overleefd,
zijn tot nieuwe meesters gemuteerd?

Zaden streken neer in plooiën
van verweerde Toren,
reminicenties, vernieuwde hoop.
Maar de eenzame kiest niet,
wordt geen klimplant
van vertwijfeld ras.

Nieuwe morgen met Nacht verward,
verloren in watten dromen,
terwijl Mexicaanse ritmes stroomden -
Buiten bruist Oceaan,
kust bruid na bruidegom
Minnaar, schilder, dichter -
weet hoe sleutels draaien:
niet door raam duikelt geluk binnen,
maar door deur wagenwijd open.
Daar glijdt ze binnen, vederlicht,
onherkenbaar, gepluimd en broos.

Ze hebben in de Zwarte nacht
bedelstaf en gedoofd licht gekregen,
stap na stap de trap op
wiegen ze een ladder verder
om weer te keren in warme omarming
van rood gedrapeerde soortgenoten.

Aan tafel struikelen hun woorden
en de drietand staat aan kant,
wonderlijk gebeuren, wedergeboorte
alweer - (Zoals je ligt op de spiegel,
Offer en Ontslotene, brokkel je
verder in me op, fontein, borrel je
tot neerwaartse regenbuien in mij
omhoog, Leven, Geven. Nooit ga ik
je Overgave vooraf.)

Planeten en wichelaars zat
in de kosmische roulette,
Babel, Dresden, Tuzla,

zoveel Dromen en Hiaten,
Ze dansen pirouettes,
worden kaarslicht,
Toren.

Van het dwalen in verhalen
over hoogten door dalen
en vermoeid ontgroeid
uit dwaze mistige paden
groeit gestaag de Mens
de Schuimslager
van geveilde koralen.

Nog eenmaal wou ik
in de Stad ontsporen,
Gretig als ik was
naar al wat Werelds
tot ontsporen noodt.
Nu reeds vertrekkensgereed
en toch zo gevangen haast,
nog niet onthecht,
in Schemer van eigen Dwalen.

Anders dan de zonkastelen
vechten zinderingen en tintelingen
om een heel wat frivoler bestaan.
Kan ook de mens zich wenden
en sprakeloos op Oever
van gestolde Oceaan staan?

Zo rolt en grolt Aarde
- vereenzaamd -
door hardnekkig willen zijn.
De Mens eist z'n rechten op,
blijft ijdel en vermetel,
verliest zich in eigen nat,

terwijl in Torens trappen zijn,
bruggen naar alsmaar hoger.
Tot het Eindige misschien.
Tot het geliefde Welkome.

Maar eenmaal andermaal vreet
erosie, woekeren winden om en
aan de Toren, want ook dit
weerklinkt, wanhopig Hooglied:
Christus is dood en Boeddha is
dood en Gandhi is dood en...
Flam is dood en Apostel
is dood
en
Freud is dood en...
ze zijn allemaal Dood

en dan weer Levend,
hun levend worden en
weer doodgaan
de kadans Pletwals
herhaald en herhaald
in Jou, in Mij.
Wij zijn de ergste erosie,
de woekerwind
die kleur na kleur
tot Liefde vertint.

Ik wil zien hoe je ogen
mijn toren verlichten,
hoe je blikken de mijne worden,
je woorden mijn adem.
In Tibettaanse ritmes
leggen we alles samen
wat we hebben afgelegd,
worden Dalai Lama.

Hoezee, hoezee, de herinnering
aan Lente hangt tussen huizen,
kleuren lichten op,
tentakels tussen harten,
navelstrengen van verlangen...
Ze spelen hun onschatbare rol
maar willen het niet begrijpen.

Hoe Miserie aan begin&eind
van Eeuw spatjes zijn op doek
van Melkwegschilder en
Hoe Mens Mens ontmoet
onder regen stuifmeel.
WAT VERDER NIETS BETEKENT.
Aarzelend zoeken Torens
haaks op het Bord van Verlangen
maar de Koningin geeft niet thuis.
Nar noch hofmeester doet open.
De mens staat alleen in Sneeuw
die later dan gewoonlijk
- schaterlachend -
valt.

Rond het torenpaleis zee van lelies,
rozen en vergeten BamBoe,
zachte kussen van aarde
waarin eenzame zich verliest
en laaft aan fragmentarisch beeld.

Stuifmeel woekert overmoedig,
zweeft en dwarrelt, spoelt laatste sneeuwvlok
door Adamsappel, kiest lies als nest
voor nagebroed,

vermenigvuldigt zich schaamteloos
schuimt en bruist in spier en pees,
stemt harten tot argeloze harmoniken.

(Ik wou je proeven
met mijn heetste adem,
brandend met je de wereld zien.
Ik kus je, slik je, word je schaduw,
maar in jou vond ik geen antwoord
op mijn laatste vragen.
Ik haal niet zomaar
de sterren voor je naar beneden.
Reeds draag ik witte rozen
naar mijn hoogste Toren,
word ontsloten
tot eigen firmament,
gelukkig met de regenboog,
sluier tegen te uitdrukkelijke lente.)

Chantal Sap

LANGS DE LIJN

DICHTER dan de dichter
zelf
zijn zijn woorden

het luchtige ledige

ik zie ze door de
ogen van een kat

VERSTILLING in het afgeknotte bos
enkel de stam nog over

gekerfde namen wit en rood
verwarmde botten
eeuwenoude adem
uitgeblazen
dood

GESTRENGHEID
hangt over de
dagen
een strakgetrokken
kleed
hardnekkiger
dan mist
in wintertijd

BUITEN zwangert
al dagen
de zomer
die enkel
grijsheid
achterlaat

KLEIN PORTRET (1)

de kamer
door wind gevangen
blaast de
adem uit

de man
in het venster
zingt een lied
van heden, verleden
en vraag niet
waarheen
zijn stem voert

de nacht is te kort
de weg te lang
de wind neemt mee
en draagt
waar ze zijn moet

KLEIN PORTRET (2)

er is - de lijn -
en - het zijn -
meer is er niet

stille schaduwen
op de wand
vage vegen
bewegen

vormen die
ronder en ronder
worden
ze werpen een licht
op wie verder gaat
langs de lijn van
- het zijn -

W. D. Snodgrass

A CARDINAL

I wake late and leave
the refurbished quonset
where they let me live.
I feel like their leftovers:
they keep me for the onset
of some new war or other.

With half a ream of paper
and fountain pens, equipped
with ink and ink eraser,
a book to hunt up words,
and the same old manuscripts,
I tromp off to the woods,

The little stand of birches
between golf course and campus
where birds flirt through the branches
and the city will be hushed.
Inside this narrow compass
I crash through underbrush,

beer cans and lovers' trash
in search of my horizons
of meadowlark and thrush.
Yet near me, here, it's still.
I carry a scared silence
with me like my smell.

At each of my footsteps
one of the insect noises
in the tall grass, stops.
The weeds sing where I leave.
All the living voices
evade me like beliefs.

Well, let them look me up
and take their own sweet time;
I've come to set up shop
under this blue spruce
and tinker at my rhymes.
God knows it's little use;

God knows I have spent ages
peering like a stuffed owl
at these same blank pages
and, though I strained to listen,
the world lay wrapped with wool
far as the ends of distance.

And what do I hear today?
Little that sounds mine -
in town, across the way,
mill whistles squeal;
now, closer by, the whine
of a freight car's wheels;

out on the superturnpike
the cattle trucks and trailers
lumbering toward next week;
beyond, from the country airport,
where golf balls veer like tracers,
great engines thunder their part

in this devil's Mass
of marketable praise.
Oh, they've all found <M>their<D> voices.
And now I catch a meter
under this heavy prose
of factories and motors:

the college air cadets
are on their grinder, marching,
counting out their cadence,
one two three four, creating
for the school and market
the ground bass of our credo -

faith in free enterprise
and our unselfish forces
who chant to advertise
the ancient pulse of violence.
Meantime, I fuss with phrases
or clamp my jaws in silence.

Watch out; what's this red
bird, fluttering up to perch
ten feet from my head!
See the green insect wings,
pinched in his beak, twitch.
He swallows it. And sings.

Speak of the bloody devil!
Old sleek satanic cardinal -
you get your bellyful,
maintain the ancient Law,
and celebrate this ordinal
of the red beak and claw.

You natural Jesuit,
sing, in your fine feathers,
Hosannah to Appetite;
announce to the woods and hills

the one god of our fathers
is living in us still;

sing for the flyboys, birdy,
in praise of their profession;
sing for the choirs of pretty
slogans and catch-phrases
that rule us by obsession;
praise what it pays to praise:

praise soap and garbage cans,
join with the majority
in praising man-eat-man,
or praise the young who sell
their minds to retire at forty.
With honor. Go to hell!

Good God! This is absurd!
A veritable scarecrow!
I curse out a poor bird
for daring feed his belly;
now my bird has flown
and left me in this gully.

It is absurd, absurd
Darwinian self-pity!
As if a self-made bird
would sign his days to sergeants,
his soul to a committee,
or call himself a bargain!

As if I'd never heard
what the birds' song means;
as if I'd ask a bird
to mortify his body.
Wait; from the next ravine,
he's singing again, already.

And he outspeaks a vital
claim to know his needs;
his song's a squatter's title
on his tree and the half acre
in which he hunts and breeds
and feeds the best he's able.

To enemies and rivals,
to mates and quick beetles,
he sings out for survival:
"I want my meals and loving;
I fight nobody's battles;
don't pardon me for living.

The world's not done to me;

it is what I do;
whom I speak shall be;
I music out my name
and what I tell is who
in all the world I am."

We whistle in the dark
of a region in doubt
where unknown powers work,
as watchmen in the night
ring bells to say, Watch out,
I am here; I have the right.

It should be recognized
I have not come sneaking
and look for no surprises.
Lives are saved this way.
Each trade has its way of speaking,
each bird its name to say.

We whistle in the dark
to drive the devils off.
Each dog creates his bark.
Even I, in Navy blues,
I whistled Wachet Auf
to tell the sailors who.

He's back; obliquely flying
under a trail of vapor,
our sky's white center-line.
A robin goes by, wrestling
a streamer of toiletpaper
his mate might want for nesting.

Selfish, unorthodox,
they live upon our leavings.
Boys or cats or hawks
can scare them out of song.
Still, long as they are living,
they are not still for long.

Each year the city leaves
less of trees or meadows;
the nest in our very eaves
and say what they have to say.
Assertion is their credo;
style tells their policy.
All bugs, now, and the birds
witness once more their voices
though I'm still in their weeds
tracking my specimen words,
replenishing the verses
of nobody else's world.

THE CAMPUS ON THE HILL

Up the reputable walks of old established trees
They stalk, children of the **nouveaux riches**; chimes
Of the tall Clock Tower drench their heads in blessing:
"I don't wanna play at your house;
I don't like you any more."
My house stands opposite, on the other hill,
Among meadows, with the orchard fences down and falling;
Deer come almost to the door.
You cannot see it, even in this clearest morning.
White birds hang in the air between
Over the garbage landfill and those homes thereto adjacent,
Hovering slowly, turning, settling down
Like the flakes sifting imperceptibly onto the little town
In a waterball of glass.
And yet, this morning, beyond this quiet scene,
The floating birds, the backyards of the poor,
Beyond the shopping plaza, the dead canal, the hillside
lying tilted in the air,

Tomorrow has broken out today:
Riot in Algeria, in Cyprus, in Alabama;
Aged in wrong, the empires are declining,
And China gathers, soundlessly, like evidence.
What shall I say to the young on such a morning? -
Mind is the one salvation? - also grammar? -
No; my little ones lean not toward revolt. They
Are the Whites, the vaguely furiously driven, who resist
Their souls with such passivity
As would make Quakers swear. All day, dear Lord, all day
They wear their godhead lightly.
They look out from their hill and say,
To themselves, "We have nowhere to go but down;
The great destination is to stay."
Surely the nations will be reasonable;
They look at the world - don't they? - the world's way?
The clock just now has nothing more to say.

APRIL INVENTORY

The green catalpa tree has turned
All white; the cherry blooms once more.
In one whole year I haven't learned
A blessed thing they pay you for.
The blossoms snow down in my hair;
The trees and I will soon be bare.

The trees have more than I to spare.
The sleek, expensive girls I teach,
Younger and pinker every year,
Bloom gradually out of reach.
The pear tree lets its petals drop
Like dandruff on a tabletop.

The girls have grown so young by now
I have to nudge myself to stare.
This year they smile and mind me how
My teeth are falling with my hair.
In thirty years I may not get
Younger, shrewder, or out of debt.

The tenth time, just a year ago,
I made myself a little list
Of all the things I'd ought to know,
Then told my parents, analyst,
And everyone who's trusted me
I'd be substantial, presently.

I haven't read one book about
A book or memorized one plot.
Or found a mind I did not doubt.
I learned one date. And then forgot.
And one by one the solid scholars
Get the degrees, the jobs, the dollars.

And smile above their starchy collars.
I taught my classes Whitehead's notions;
One lovely girl, a song of Mahler's.
Lacking a source-book or promotions,
I showed one child the colors of
A luna moth and how to love.

I taught myself to name my name,
To bark back, loosen love and crying;
To ease my woman so she came,
To ease an old man who was dying.
I have not learned how often I
Can win, can love, but choose to die.

I have not learned there is a lie
Love shall be blonder, slimmer, younger;

That my equivocating eye
Loves only by my body's hunger;
That I have forces, true to feel,
Or that the lovely world is real.

While scholars speak authority
And wear their ulcers on their sleeves,
My eyes in spectacles shall see
These trees procure and spend their leaves.
There is a value underneath
The gold and silver in my teeth.

Though trees turn bare and girls turn wives
We shall afford our costly seasons;
There is a gentleness survives
That will outspoke and has its reasons.
There is a loveliness exists,
Preserves us, not for specialists.

THE POET RIDICULED BY HYSTERICAL ACADEMICS

Is it, then, your opinion
 Women are putty in your hands?
Is this the face to launch upon
 A thousand one night stands?

First, please, would you be so kind
 As to define your contribution
To modern verse, the Western mind
 And human institutions?

Where, where is the long, flowing hair,
 The velvet suit, the broad bow tie;
Where is the other-wordly air,
 Where is the abstracted eye?

Describe the influence on your verse
 Of Oscar Mudwarp's mighty line,
The theories of Susan Schmersch
 Or the spondee's decline.

You've labored to present us with
 This mouse-sized volume; shall this equal
The epic glories of Joe Smith?
 He's just brought out a sequel.

Where are the beard, the bongo drums,
 Tattered T-shirt and grubby sandals,
As who, released from Iowa, comes
 To tell of wondrous scandals?

Have you subversive, out of date,
 Or controversial ideas?
And can you really pull your weight
 Among such minds as these?

Ah, what avails the tenure race,
 Ah, what the Ph. D.,
When all departments have a place
 For nincompoops like thee?

Willem M. Roggeman

IGOR STRAVINSKI EN DE DICHTERS

In de hoge tonen van het noorden kraakt de toendra.
Korstmos bedekt barmhartig de bevroren ondergrond.
Een hagedis loopt blijgezind de stad in langs de Neva,
trekt rechte lijnen om de grote gebouwen
aan de Nevski Prospect en gaat dan aarzelend
op zoek naar het standbeeld van Poesjkin.

Hier in Sint-Petersburg, zijn geboortestad,
gebouwd op 101 eilanden, op drassige grond,
liggen de voetstappen verzonken van Stravinski
toen hij geregeld de weg naar het conservatorium
aflegde, waar zijn meester Rimski-Korsakov
hem in de compositie leer bekwaamde.

Onder zijn invloed schreef hij in 1908
het symfonisch gedicht "Vuurwerk"
dat werd opgemerkt door Serge Diaghilev,
die hem vroeg muziek te schrijven
voor zijn Ballets Russes in Parijs
en de belangstelling voor het ballet
tot een ongekende hoogte bracht
door het engageren van de grootste dansers
zoals Nijinski en zijn zuster Nijinska.

Na het succes van "De vuurvogel" in 1910
schreef Stravinski voor het Russisch Ballet
nog "Petroesjka" en "Le Sacre du Printemps",
dat in 1913 één der grootste schandalen werd
uit de Parijse muziekgeschiedenis toen
de componist helemaal doorzichtig verscheen
voor een uitzinnig juichend publiek.

Donkere klankenmassa's waarmee de oermens
de god van het licht wil bezweren zodat
de lente het wint op de Russische winter.
Het motief van de dynamische natuur
kent metamorfosen in a-melodische stukken
met een eindeloos variëren van het ritme,
dat uiteengevouwen in de handpalm ligt.

Enkele uren voor zijn laatste optreden
op 19 januari 1919 begon Vaslav Nijinski,
de sterdanser van de Ballets Russes,
te schrijven aan zijn legendarische dagboeken,
waar hij twee maanden lang dagelijks aan werkte,
tot hij in de waanzin verzonk.

Het gerinkel van glazen in het hoofd.
Iemand heeft zijn naam aan flarden getrokken.

Daarom verlaat hij zijn lichaam voor een ander.
Zilveren tempel die het zonlicht verteert.

In het concertgebouw van Amsterdam
dirigeert Stravinski in 1924 onbewogen
"Le Sacre du Printemps" terwijl buiten
op het Museumplein gouden regen plenst.
In Parijs zal hij nog datzelfde jaar
Vladimir Majakofski ontmoeten,
de Russische dichter die de taal
van het futurisme heeft verraden.

Hij ziet hoe een scheepswrak plotseling
opstijgt uit het diepste van de zee
en rustig blijft dobberen terwijl
geen wind het wateroppervlak rimpelt
Venetië beleeft in 1951 de creatie
van zijn opera "The Rake's Progress"
waarvoor W.H. Auden het libretto schreef
maar waarin de muziek opviel doordat
Stravinski er de soberheid in had misplaatst.

De Zwitserse dichter C.F. Ramuz
had hem reeds teksten bezorgd voor
enkele kleine muziektheatrale werken.
De musicus hield van samenwerking
met dichters, maar soms schreef de dood sneller.
Daarom componeerde hij in 1954
"In memoriam Dylan Thomas",
een serie klaagzangen voor
tenor, strijkkwartet en vier trombones
voor de dorstige dichter uit Wales
die te jong stierf om
zijn medewerker te kunnen worden.

Zoals sommige auteurs literatuur maken
naar voorbeelden van beroemde voorgangers
zo componeerde Igor Stravinski ook
naar bestaande modellen, van Rimski-Korsakov,
J. S. Bach, Beethoven, Mozart,
later Weber, Schubert en Grieg,
zelfs naar de Amerikaanse jazz
of de oude Gregoriaanse gezangen
zoals in zijn laatste grote werk,
de "Canticum Sacrum" uit 1955,
bestaande uit vijf delen,
die verwijzen naar de vijf koepels
van de San Marco-basiliek in Venetië.

Fluitend duwt een gondelier in de winterse ochtendnevel
zijn zwartgesluisde boot langzaam de kade af.
Geen klacht zo zacht viel ooit in deze gracht.
Met gedooft ogen treedt de dood uit de nacht en

leidt Thomas Mann bij de hand naar het eenzaamste land.

Wat Stravinski van zijn voorbeelden overneemt,
is enkel het stijltechnische substraat.
In het Museum van klanken en geluiden
gaat hij over tot de wedersamenstelling van de stilte.
Wandelaar in een veld vol ijzeren struikgewas,
tussen schroot van verouderde denkbeelden
met de roestende resten van een idee.
Want niemand creëert uit het niets.
'Alleen God is een schepper.
Ik maak muziek uit muziek.'
Alles treedt te voorschijn uit zijn vorm.

Emotie klonk vervreemd in zijn homofone schrijfwijze.
Zijn woorden werden vuurwerk in het lichaam
toen hij zei: 'De muziek drukt niets uit.'
Velen namen hem deze uitspraak kwalijk,
legden de woorden opgerold terug in zijn mond
tot ook de laatst aangehouden toon onhoorbaar werd.

Stravinski, die met zijn echtgenote,
een Frans-Russische schilderes,
sedert vele jaren in Hollywood woonde,
werd in 1971 in Venetië begraven.
Een jaar later zou de dichter Ezra Pound
zich daar bij hem voegen.

(Uit de bundel "*Geschiedenis*", die in september 1998 verschijnt bij uitgeverij P in Leuven)

Hugo Neirinckx

DIT WOORD

In joodse getto's
waren oude boekbinders
in het donker op de dool .
Ook zij spraken ons over het alzijnde symbool,
zij kenden echter
het woord niet meer
maar wisten dat het er was
en eeuwig zal zijn
steeds onder de mensen :
dit woord
uit die dode taal.

Welk is dan dit weerbarstig woord
deze enige en ware woesteling
keurig verwerkt en verweven
in de kabbala van ons bestaan ?
Polderboeren zongen voor mij
een vergeten volkslied
waarin terug sprake van het woord
enig en echt
in alle eeuwen der eeuwen.
Nog jaren later spraken reizigers
mij over een verdwenen tempel
gewijd aan een Poolse prins
vader van het echte woord.
Later bleek dit verhaal weerom vals
vals zoals de stenen uit Atlantis
en de mirakels van Lourdes